

Sygn. akt **IIK 755/13 (1 Ds. 2334/13)**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 13 listopada 2013 roku

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Izabela Gabriel

Protokolant: Sylwia Sobczak - Piżuch

przy udziale Krzysztofa Łysiaka Prokuratora Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia - Śródmieście

po rozpoznaniu sprawy

R. B. (B.)

syna M. i S. z domu P.

urodzonego (...) we W.

oskarżonego o to, że

w dniu 13 marca 2011 roku we W. w stanie nietrzeźwości z wynikiem I - badanie 1,91 mg/l, II - badanie 1,85 mg/l w wydychanym powietrzu kierował samochodem m-ki F. (...) o nr rej. (...) jadąc ulicą (...) będąc uprzednio prawomocnie skazany przez Sąd Rejonowy dla Wrocławia Fabrycznej wyrokiem o sygn. akt IIK 742/07 z dnia 1 czerwca 2007 roku za czyn z art. 178a § 1 kk na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności zawieszoną na okres próby 3 lat z orzeczeniem zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 3 lat w okresie od dnia 24 września 2009 roku do dnia 24 września 2012 roku.

tj. o czyn z art. 178a § 4 k.k.

* * *

I. uznaje oskarżonego **R. B.** za winnego tego, że w dniu 13 marca 2011 roku we W. w stanie nietrzeźwości z wynikiem I - badanie 1,91 mg/l, II - badanie 1,85 mg/l w wydychanym powietrzu kierował samochodem m-ki F. (...) o nr rej. (...) jadąc ulicą (...) będąc uprzednio prawomocnie skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia Śródmieścia z dnia 30.03.2010 roku, sygn. akt IIK 1073/09, m.in. za czyny z art. 178a § 1 kk i z art. 244 kk na karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 5 lat, którym to wyrokiem orzeczono wobec oskarżonego środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 4 lat, przy czym postanowieniem tut. Sądu z dnia 04.10.2011 roku, sygn. akt II Ko 142/11, zarządził wykonanie w/w kary łącznej pozbawienia wolności, tj. czynu z art. 178a § 4 k.k i za to na podstawie tego przepisu wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności

II. na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 4 (czterech) lat;

III. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych, w tym opłaty, zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

II K 755/13

UZASADNIENIE

Sąd na podstawie całości materiału dowodowego ujawnionego na rozprawie głównej ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13 marca 2011 roku R. B. jechał samochodem F. (...) „pod prąd” ul. (...), omalże doprowadzając do kolizji z samochodem jadącym z naprzeciwka. Nie był w stanie zapanować nad pojazdem, w wyniku czego zarysował samochód osobowy marki R. koloru jasno – zielonego, zaparkowany na chodniku ul. (...). Kierowca wysiadł następnie z samochodu, zaczął iść w stronę bramy nr 67, ale został zatrzymany przez S. W. oraz funkcjonariuszy Policji. Od mężczyzny było czuć woń alkoholu z ust, nie był w stanie iść normalnie, mówił niewyraźnie.

dowód:

- zeznania świadka S. W. k. 6

R. B. został poddany badaniom na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. Badanie przeprowadzone o godz. 18:05 dało wynik 1, 91 mg/l, zaś o godz. 18:25 1, 85 gm/l.

dowód:

- protokół urzędzenia kontrolno – pomiarowego do ilościowego oznaczenia alkoholu w wydychanym powietrzu k. 3

R. B. ma 44 lata. Jest żonaty. Ma dwoje dorosłych dzieci. Na utrzymaniu ma jedno dziecko. Ma wykształcenie zawodowe. Przed osadzeniem w ZK prowadził własną działalność gospodarczą, z której uzyskiwał dochód w kwocie 2 000 zł. Nie był leczony neurologicznie. Był leczony odwykowo i psychiatrycznie. Oskarżony był karany sądownie za przestępstwa z art. 178a § 1 kk i art. 244 kk.

dowód:

- protokół przesłuchania podejrzanego k. 10 – 10v

- dane o karalności k. 44, 60, 79-80, 92-93, 123

- odpis wyroku SR dla Wrocławia – Fabrycznej, sygn. akt II K 742/07, k. 28

- odpis wyroku SR dla Wrocławia – Śródmieścia, sygn. akt II K 1073/09, k. 167 – 168

- postanowienie SR dla Wrocławia – Śródmieścia, sygn. akt II Ko 142/1,1 k. 169

Wobec oświadczeniem oskarżonego odnośnie leczenia psychiatrycznego i odwykowego, na etapie postępowania przygotowawczego R. B. został poddany badaniu przez dwóch biegłych lekarzy psychiatrów, którzy zgodnie stwierdzili, że oskarżony nie cierpiał w przeszłości na zaburzenia psychiczne w rozumieniu psychozy, nie jest on także upośledzony umysłowo. Podawane przez niego objawy przemawiają za zespołem uzależnienia alkoholowego. W krytycznym czasie znajdował się w stanie upicia alkoholowego o przebiegu prostym. Biegli stwierdzili, że oskarżony nie miał w krytycznym czasie z przyczyn chorobowych zniesionej ani w znacznym stopniu ograniczonej zdolności rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem. Nie zachodzą względem niego warunki z art. 31 § 1 i § 2 kk.

dowód:

- opinia sądowno psychiatryczna k. 105 – 107

W toku postępowania przygotowawczego oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, korzystając z prawa do odmowy składania wyjaśnień. Oskarżony dodał jedynie, iż nie wie dlaczego wsiadł „za kierownicę” w tym stanie, i że chciał przeparkować samochód. Oświadczył, że żałuje tego co się stało. Stwierdził też, że wie, że miał orzeczony zakaz prowadzenia pojazdów. (k. 10/v)

Na rozprawie głównej oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Skorzystał z przysługującego mu prawa i odmówił składania wyjaśnień w sprawie, po odczytaniu mu wyjaśnień z postępowania przygotowawczego oskarżony oświadczył, że je podtrzymuje. (k. 170-171)

Na pytania Sądu wyjaśnił, że zanim wsiadł do auta i nim jechał to wypił jakieś 6 – 7 piw, ale nie jechał autem tylko je przeparkowywał i w tym czasie zatrzymała go Policja. Zanim postanowił przeparkować auto, ono lekko się stoczyło i przerysowało samochód zaparkowany obok i dlatego postanowił przeparkować je kilka metrów obok. Stwierdził, że to było w godzinach wieczornych, gdy na dworze była szarówka. Oskarżony podał też, że obecnie nie ma prawa jazdy, i że nie miał go w chwili zdarzenia, a samochód prowadził wbrew orzeczonemu zakazowi prowadzenia pojazdów.

Na pytania Sądu oskarżony wyjaśnił, że do otarcia drugiego samochodu doszło w ten sposób, że kierownica była zablokowana, a oskarżony schylając się po telefon dotknął lewarka zmiany biegów, w wyniku czego samochód osunął się, ocierając stojące obok auto. Dopiero wówczas oskarżony wsiadł do samochodu, żeby je przeparkować. Uruchomił auto i przeparkował je przejeżdżając kilka metrów dalej. Oskarżony stwierdził jednocześnie, że wcześniej ten samochód zaparkował kolega, który już nie żyje. (k. 171, 172)

W świetle całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wina oskarżonego, sprawstwo, jak i okoliczności popełnienia przez niego zarzucanego mu czynu nie budziły wątpliwości.

Sąd swoje ustalenia faktyczne oparł w głównej mierze na zeznaniach świadka S. W. oraz częściowo na wyjaśnieniach samego oskarżonego, jak również na wynikach badania urządzeniem do pomiaru stężenia alkoholu w wydychanym powietrzu i danych o karalności oskarżonego oraz dołączonych odpisach wyroków.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego w części, w której przyznał się on do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnienia w tej części były zgodne z zeznaniami świadka S. W., który widział zdarzenia z okna mieszkania, a następnie wychodzącego z samochodu oskarżonego, który oddalił się z miejsca zdarzenia, a potem został zatrzymany przez świadka i Policję.

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego, w których wskazywał, że „jedynie” przeparkowywał auto, bo w wyniku schylenia się po telefon komórkowy dotknął lewarka zmiany biegów, na skutek czego samochód osunął się i otarł inne auto. W tym zakresie, niezależnie od tego, iż wyjaśnienia oskarżonego nie wpływały na istotę prawnokarnej oceny jego zachowania pod kątem wyczerpania znamion przestępstwa z art. 178a § 1 k.k., były one mało przekonujące, nielogiczne i nie znajdowały potwierdzenia w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, jak i w zasadach doświadczenia życiowego. Sąd uznał zatem, że w tym zakresie zmierzały one wyłącznie do umniejszenia odpowiedzialności karnej oskarżonego.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że przyczyny, dla których oskarżony zdecydował się prowadzić pojazd będąc pod wpływem alkoholu nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia co do samego bytu przestępstwa. Dla odpowiedzialności karnej istotny jest wyłącznie fakt prowadzenia samochodu pod wpływem alkoholu, nie zaś przyczyny zaistnienia takiej sytuacji. Wydaje się jednak niemożliwym, aby tylko dotykając lewarka zmiany biegów, zmienić bieg tak by wprowadzić auto w ruch. Zresztą z zeznań S. W. nie wynikało wcale, by oskarżony miał „jedynie” przeparkować samochód. Z jego zeznań wynikało, że oskarżony po prostu jechał samochodem i to z prędkością około 40 km/h (zbyt dużą jak na przeparkowywanie) i wjeżdżając w miejsce do parkowania, zahaczył o pojazd zaparkowany obok. Ponadto, jechał ul. (...) „pod prąd” omalże nie doprowadzając do kolizji z jadącym z przeciwka pojazdem. Wyjaśnienia oskarżonego w tej części były więc sprzeczne z zeznaniami świadka.

Na marginesie wskazać należy, że w ocenie Sądu wyraźnie widoczny był dysonans pomiędzy wyjaśnieniami oskarżonego złożonymi w toku postępowania przygotowawczego, a tymi złożonymi na rozprawie, gdzie oskarżony w maksymalnym stopniu chciał umniejszyć swoją winę i odpowiedzialność.

Sąd uznał z kolei w całości za wiarygodne zeznania świadka S. W.. Świadek ten na każdym etapie postępowania w sposób uporządkowany, jasny i logiczny przedstawił przebieg zdarzenia, mającego miejsce z udziałem oskarżonego,

w tym okoliczności zatrzymania oskarżonego. Na rozprawie świadek ten zaś podtrzymał swoje zeznania. Wskazać należy, że świadek jest osobą obcą dla oskarżonego, a więc nie zainteresowaną wynikiem niniejszego postępowania i nie miał jakichkolwiek powodów, by pomawiać oskarżonego składając fałszywe zeznania.

Sąd dał wiarę także dowodom z dokumentów, w szczególności w postaci protokołu z badania urządzeniem do pomiaru zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu, danym o karalności oraz odpisom wyroków skazujących, a odnoszących się do oskarżonego, nie znajdując racjonalnych podstaw do ich zakwestionowania. Nadto dokumentów tych nie podważała żadna ze stron.

Sąd uznał za wiarygodną także opinię sądową - psychiatryczną z uwagi na fakt, iż sporządzona została ona w sposób profesjonalny, przez osoby do tego powołane, a wskazane w niej wnioski zostały przedstawione jasno, wyczerpująco i logicznie.

Wobec powyższego Sąd zważył:

W świetle dokonanych ustaleń faktycznych i przeprowadzonej oceny dowodów należy stwierdzić, że wina oskarżonego nie budzi wątpliwości, zaś jego czyn wyczerpuje wszelkie ustawowe znamiona przestępstwa opisanego w art. 178 a § 4 k.k. R. B. bowiem, działając umyślnie, prowadził pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, znajdując się w stanie nietrzeźwości, przy czym zaznaczyć należy, że stwierdzone u oskarżonego stężenie alkoholu w wydychanym powietrzu, będące konsekwencją spożycia alkoholu bezpośrednio przed prowadzeniem samochodu, było bardzo wysokie, bo wynosiło 1,91 mg/l i 1,85 mg/l. Dyspozycję art. 178 a § 1 k.k. wypełnia zaś ten, kto znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym. Przez prowadzenie pojazdu należy rozumieć wprowadzenie go w ruch, kierowanie nim, nadawanie prędkości i hamowanie w sposób zgodny z konstrukcją pojazdu. Natomiast pojęcie stanu nietrzeźwości zdefiniowane zostało w art. 115 § 16 k.k., w świetle którego jest to stan, w którym zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość, lub też zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość.

Dodatkowo też oskarżony zachowując się w opisany wyżej sposób wypełnił znamiona występku z art. 178 a § 4 k.k. albowiem nie tylko prowadził samochód będąc w stanie nietrzeźwości, ale też był przy tym wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, a nadto czynu tego dopuścił się w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo. Upřednio bowiem R. B. już karany za czyny z art. 178 a § 1 k.k. i z art. 244 k.k., ostatnio wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia z dnia 30 marca 201r., sygn. akt II K 1073/09, kiedy to m.in. za czyny z art. 178 a § 1 k.k. i z art. 244 k.k. został skazany na karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na 5 lat, z jednoczesnym orzeczeniem wobec niego środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 4 lat. Za „nieumyślną nietrzeźwość w ruchu drogowym w związku z umyślnym prowadzeniem pojazdu bez wymaganego pozwolenia na kierowanie pojazdami” oskarżony został także skazany wyrokiem Sądu niemieckiego.

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd miał na uwadze stopień społecznej szkodliwości czynu oraz stopień zawinienia sprawcy, a także jego motywację i sposób działania, sposób życia przed i po popełnieniu przestępstwa oraz właściwości i warunki osobiste, a także zapobiegawcze i wychowawcze cele, jakie winna spełniać kara.

Obciążająco na wymiar kary wpłynął wysoki stopień zawartości alkoholu i związany z tym fakt - jak to wynikało z zeznań funkcjonariuszy Policji, którym Sąd dał wiarę - że oskarżony prowadząc należący do niego samochód zasypiał za kierownicą. Nie bez znaczenia była również okoliczność, że jechał tym samochodem, w czasie i w miejscu powszechnie uczęszczanym, powodując przez to stosunkowo duże zagrożenie bezpieczeństwa. Okolicznością obciążającą była oczywiście upřednia karalność oskarżonego i to za takie same czyny. W ocenie Sądu adekwatną karą, przy uwzględnieniu w/w okoliczności, jak też ustawowego zagrożenia, jest zatem wymierzona kara pozbawienia wolności.

Jednocześnie Sąd uznał, iż właściwości i warunki osobiste R. B., jego dotychczasowy sposób życia, zachowanie się przed i po popełnieniu przestępstwa, fakt iż obecnie odbywa on karę pozbawienia wolności, nie pozwalają na przyjęcie wobec jego osoby pozytywnej prognozy kryminologicznej. Oskarżony jest obecnie pozbawiony wolności, a w przeszłości był karany za czyny z art. 178 a § 1 k.k. i z art. 244 k.k. W tych warunkach warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności było by rozstrzygnięciem absolutnie nie wystarczającym dla osiągnięcia wobec tego sprawcy celów, jakie winna spełniać kara. W tych warunkach orzeczenie kary pozbawienia wolności było by też sprzeczne z zasadami prewencji ogólnej.

Przyznanie się oskarżonego do popełnienia zarzucanego mu czynu, w sytuacji gdy został on zatrzymany niemal na „gorącym uczynku”, czy też powody, dla których zdecydował się jak twierdzi „przepakować” auto mimo wcześniejszego spożycia alkoholu i wiedząc, że zachowanie takie jest przestępstwem, także nie wydają się argumentem przemawiającym w tym przypadku za zastosowaniem dobrodziejstwa jakim jest warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności.

Stopień stężenia alkoholu, miejsce i czas, w jakim nietrzeźwy kierujący prowadził samochód, a dodatkowo mało racjonalne powody, którymi oskarżony tłumaczył swoje zachowanie przesądziły nie tylko o tym, że wina oskarżonego i stopień społecznej szkodliwości jego czynu są wysokie, ale też zadecydowały o wymiarze orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Dodatkowo Sąd uznał też, a to z uwagi na wcześniejszą karalność oskarżonego za takie same czyny, że wymierzenie tego środka – obligatoryjne w przypadku skazania – na mniejszy, a tym bardziej na minimalny przewidziany ustawą okres nie znajdowało by żadnego uzasadnienia i było by sprzeczne tak ze stopniem zawinienia oskarżonego, jak też poczuciem sprawiedliwości społecznej.

Z uwagi na aktualną sytuacją materialną oskarżonego i jego możliwości finansowe Sąd nie orzekł od oskarżonego świadczenia pieniężnego, którego orzeczenie nie jest obecnie obligatoryjne, a działając na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.